

בשם הר"ר פורת וא"י בשם רש"י (ברש"י שלפנינו ליהא כן) מבוס
 שחוקת סממנים כיון לרפואה הוא ולפ"ו לא קאי הא דלא תתנס
 לכתחלה בשבת רק וגרגיר מלח וההו' כתבו הטעם מפני שגראה
 כמערכת להושיא ולפ"ו כל הנך דלעיל מוך שבאזנה ובסנדלה
 אסורים לתת לכתחלה עכ"ל ההו' . והנה הסמ"ג ובמ"ק לא העתיקו
 רק טעם ההו' ואפ"ה כתבו דלא קאי אלף - אלפלל וגרגיר מלח
 (ולפי דברי החשק בלמה הי' לו להעתיק פי' הרב פורת) אע"כ
 מבוס דההו' מסקו גם להקשות וא"ת כו' וי"ל דההם ניכר הדבר
 והכל יודעין דלכך נרשיה וליכא גום חשבא אבל בדבר שהיא טהנה
 בתוך פיה אינם יודעים למה היא טהנה רק דלפי הגראה כותב את
 עצמו דלאח"כ כתב הסמ"ג ואדם שיש לו ריח הפה מותר לתת
 פלגל וללאת לר"ה אבל ספק אם לר"י ליתנו מע"ה כמו גרגיר
 מלח וכן הקשה בש"ג שבבב"ר הר"ף וע"כ פי' מהרש"ל בבב"ר
 דהא דכתב הסמ"ג מעיקרא לא קאי אלף אלפלל כו' לכל היותר
 לא קאי על צמוך רק על הפלגל וגרגיר מלח (אבל לא על מוך
 שבאזנה ובסנדלה) ואפשר שהטעם שהתירו פלגל מבוס ריח הפה
 מבוס דזה מכהו מוכיח עליו ואין שייך בו ערמה אבל מלח ומשום
 חולי השייכים לא מוכיח עליו ומכאן כ"כ וליכא מאן דידע (פי' וע"כ
 מספקא ל' אח"כ) וניכר שכן הוא ג"כ בספר התרומה אך הא"י
 העתיק ג"כ פרש"י ונראה ממנו שפוסק כן וע"כ פסק דוהנו לאלפלל
 וכוכלת ופליטין אפילו בשבת . וכ"כ בספר בגדי יסע ולא כ"כ בשם
 מהרש"ל נמעיקרא כתב שיש לפרש ובלבד שלא יהו לכתחלה בשבת
 לבס זה שהאל לר"ה אבל ליתנו לפיה בשבת שלא ע"מ ללאת
 בו מותר :

שנה א . בשבת לא ע"כ במתניתא הנח לנדקים וגמל
 יולאים באפסר . פספס קרבן נתחלל כ"כ שרי"ף
 והרא"ש הביט מכה מהניתא מוכח דהך ארבע בהמות למעוטי
 גמל בחטם דלוי נחקה באפסר וס"ק ד' בהמות יולאות באפסר
 ואין יולתם הא לנדקים נמי יולאות באפסר אלף ש"מ דהני הך
 ד' יולאות באפסר ולא בחטם ודלא כמהר"ם ומרש"י . וכן הוא
 במהדרא בתרא . ולכאורה תשאר הקושיא גם שהחל דקאמר דלאת
 למעוטי ולא בחטם למה אמר רק ד' בהמות ולא אמר גם לנדקים
 כדהנא בבב"ר . ועוד קשה למה תני בבב"ר רק לנדקים וגמל
 ולא הנח גם הסוס והפחד והתמור . גם מה אשמעינן בבב"ר
 במה דתני גמל הא הני לה במהניתינן בשלמא בהא דתני לנדקים
 אשמעינן שפיר דבמשנה הני דיולא בפדומביא והוי אמ נא דלא
 מינטרא באפסר . ובהגהות הגאון רא"מ מפינסק כתב שהובאה
 כאן הך מתניתא לרא' בצורה לאסור געירותא יתיבתא דכיון
 דלנדקים יולאים באפסר ע"כ הא דחביב במהניתינן לנדקים
 בפדומביא לאסור גמל בפדומביא . וקשה לפי דבריו מאי קאמר
 בגמרא מאי לאו למעוטי גמל בחטם ולא קאמר רבותא יותר למעוטי
 גמל בפדומביא אף דבמשנה תני קודם ונחקה בחטם ואח"כ
 ולנדקים בפדומביא מ"מ הוי לן לאשמעינן יוהר רבותא . והנה
 בסמ"ג הביאו הב"ח בא"ח ספ"ה כתב דגמל מותר ללאת בפדומביא
 רק הט"ז אומר ודייק מדלח הנח בבב"ר הנח דגמל ולנדקים יולאים
 בפדומביא (ואינו מוכרח) והמג"א כתב על הב"ח דמ"ג להתיר
 גמל בפדומביא אינו מוכרח והנה הביא כן בשם סמ"ג וכן הוא
 להדיר בסמ"ג . וכ"כ בהגהות פ"ח מה' שבת אורח ח' וניכר
 הדברים שטעתיק לבון הסמ"ג (בב"ח לא הובא זה) ולכאורה י"ל
 דהויא הסמ"ג דני ממאי דקאמר בגמרא למעוטי גמל בחטם ולא
 קאמר רבותא יותר למעוטי גמל בפדומביא (ובמ"ג) אע"כ למד
 כמו דמותר לנדקים לילא בפדומביא אף דמינטר באפסר (ובמ"ג)
 גם בהו' ד"ה או דלמא) כן הוא הדין דגמל מותר ללאת בפדומביא
 אף דמינטר באפסר . והנה בידובלמי ייב"ר חוקי סימנא על
 הא דר' יבמעאל בר' יוסי מקרא דזכרי' י"ד וכן ההו' מגמת
 הסוס השדר הגמל והתמור ולפי מה דהנח בו מיתא דגם לנדקים
 יולאים באפסר אינו מדוקדק כ"כ . והנה בתוספתא ריש פרק
 ה' איתא ר' יבמעאל בר' יוסי אומר מבוס חביו הסוס והשדר
 והדלובקס (הוא טעות התיכור וי"ל והלנדקים וכמו שהובא במלחמות
 להרמב"ן והוא חמור לובא הנאמר בגמרא ובמנחת כטורים כתב
 שהוא מין חמור הבא מלודי וכן הוא בבב"ר ובהגהות לא מזכיר
 זה יו"ע בהו' חדשים וכו' ר"בון ליו"ן) . והנה הגר"א הגיה
 בתוספתא במקום והלנדקים והתמור וכמו שהוא בגמרא ובמ"ג
 במנחת כטורים . והנה יש לפרש הסוגיא הכי דלמך רב יהודה אמר
 שמואל מחליטין לפני רבי כל זה בזה מהו וקאי על מה דתני במבנה
 גמל

אחך רבס סבר אין קידוש אלא במקום סעודה דלמך אבוי כי הויא
 בי מר בי היה מקדש חמך לן טעימו מידי דלמא אדאזילי
 לאוספיא מהעקרא לכו בגרא וכל מקדש לכו בבית חכילה ובקידושא
 דהכא לא נפקיהו דאין קידוש אלא במקום סעודה . הרי מפורש דאף
 דלמקדש דהא רבה הוי במקום סעודה מ"מ כיון דלהאחרים לא
 הוי במקום סעודה לא ילאו ידי קידוש והא דהאריך למר דלמא
 התעקר היינו מבוס דלא יהי' אפסר לכו לחזור ולקדש בביתם :
רעג א בפנה אחרת כו' . וזה דעת הרמב"ם בשכ"ט
 מה' שבת דין ח' . ולכאורה הוא נגד הגמרא לפי גרסה
 בר"ף דגרס בפסחים ק"א ע"א אבל מפנה לפנה כו' והנה ה"ה
 פי' דהרמב"ם מפרש דבית היינו כל הבית עם החדרים ועליות שבו
 זמפנה לפנה פי' בבית אחד מצית לחזר או מאיגרא לארעא ולהכי
 קאמר שם בגמרא על מפנה לפנה ראי' דהוי בלא במקום סעודה
 מהא דשמואל הוי מהדר ומקדש מאיגרא לארעא . ולפי דבריו הוי
 לו להרמב"ם לפרש דאפילו מאיגרא לארעא לא הוי שינוי מקום בין
 לענין מקום סעודה ובין לענין שינוי מקום המבואר בפ"ד דברכות
 דין ה' ולכאורה י"ב לפרש בענין אחר בהרמב"ם דקדק בגרסתה בר"ף
 שהיא אינו כמו בנכחתינו לבד מהא הפנה לפנה דכוסחתינו איתא
 אמר להו רב ענן כו' ונחית מאיגרא לארעא והדר . מקדש ובר"ף איתא
 בזה הלשון ואפילו מארעא לאיגרא הוי מקדש ומשפוטות הלשון משמע
 דהוי מקדש וילא בזה הקידוש ולא הוי לר"י לחזר ולקדש וע"כ יש
 לפרש ל"ז סבור מיינה פי' הסבירו בחמת מזה דדוקא מצית לבית
 הוי שלא במקום סעודה אבל מפנה לפנה לא ואתא מביא דשמואל
 ס"ל דאפילו מאיגרא לארעא הוי במקום סעודה ומ"מ לא העתיק
 הרמב"ם רק הא דמפנה לפנה מבוס דלענין שינוי מקום קאמר רב
 הונא דוקא מפנה לפנה והוי משם דומיא מפנה לפנה האמור לענין
 מקום סעודה ומפנה לפנה האמור לענין שינוי מקום . ועוד אפשר
 לפרש סבור מיינה אבל מפנה לפנה לא והבונה דוקא מפנה לפנה
 אבל מאיגרא לארעא הוי כמו בית לבית ואתא מביא דשמואל דהוי
 מקדש מארעא לאיגרא ומ"מ פסק הרמב"ם כי הא דכבור מיינה
 מבוס דלענין שינוי מקום פסקין כרב הונא דוקא מפנה לפנה לא הוי
 שינוי מקום . ה"ע פסחים :

רפב ג . אשה לא תקרא . בידובלמי פ"ד דמגילה ה"ג איתא
 ר' זעירה בשם רב רימו' העבד עולה למנין שבעה ובמראה
 פנים שם אבל לפי הבבלי דאשה לא תקרא כו' העבד נמי לא יקרא
 בצבור ובהגמ"י (הוא כפי"ב מה' תפלה אורח ס' כתוב אין לקרות
 כנענים בתורה אם לא לשביעי כדאמרין לשביעי הכל משלימין כו'
 ואם אמו מישראל מותר עכ"ל :

רפה א . מביאה אחת כו' . וי"ל פ"ח בר"י לטובל ב' טבילת
 ואם הוא בעל קרי ג"ה ולא הוי מנגב עצמו במטפחת וכיוצא
 בב"ה בלוח א' ואין האמת כן כו' . וי"ל פ"ח מהחברים כו' בקריאת
 שמו"ת ואח"כ בטבילה ומצות שמו"ת צומנה יוס' ו' אחר מצות כו'
 דהיינו ו' שעות ומתלה או לכל המאוחר ט' ומתלה כו' בקריאת
 שמו"ת ומנגב מורי וזה"ה לקרא פי' השובע בכל ע"ג ולא בשבת והוי
 קורא בס"ת כבר רק אם הוי אונס גדול עד מלאך או הוי קורא הפ'
 ציוס השבת אחר התפלה קודם האבילה ואחר קריאת הפ' הוי טובל
 בע"ס ט' מהחברים אחר קריאת הפ' יקון לפרניו עכ"ל :

רצה א . נועם . כהנהגה מהר"ו ש"ל ויהי טעם כולו בעמידה
 פי' . בפ"ה אינו כן וי"ל אך א"ז לומר משומד רק פסוק
 ראבון ולא כל המזמור וכן הוא בש"ע האר"י זלה"ה :

שג טו . הר"ר פורת מפרש גזירה מבוס שחוקת סממנים
 כיון דהוא לרפואה וקשה דא"כ נל . אמאי לא תחזור
 מ"מ מרטי' לקמן סב"כ סכ"ה דאם נפלה ע"ג כלי ינוזרנה ואפילו
 גפלה ע"ג קרקע לא אסור אלף מבוס כמא ימרח וזה לא שייך
 בפלגל ובגרגיר מלח לכן נ"ל דהאיסור כאן מפני שגראה כמערכת
 להושיא דכיון דהיא טהנה לתוך פיה אין הכל יודעים למה היא
 עוהנת ולכן לא תתן בשבת ומש"ה נפל לא תחזור . הו' בשבת ס"ד
 צהגמ"ד איתא וי"ל וכלל דבר שתתן לתוך פיה וז"ע אם לר"י ליתנו
 מערב עי' בהגהות חשק בלמה בעל הש"ס דפי' משום דאפשר לפרש
 הא דקמי במשנה ובלבד בלא התן לכתחלה בשבת לא קאי אלף
 וגרגיר מלח אבל לא אלפלל כיון דעיקרו אינו אלף ל"ח הפה אין
 צו מבוס רפואה ושפיר מסתפק אם לר"י ליתנו מערב שדברי הגמ"ד
 לקוחים מספר התרומה ובמ"ג ובמ"ק ומ"מ מהרש"ל בבב"ר וי"ל על
 הסמ"ג דבריו דחוקים וכן מלא ברא"י . הנה בטעם הדבר שלא
 יתחם לכתחלה בשבת הביא ההו' שבת ס"ד ע"כ בד"ה ובלבד כו'